

A iubi lumea cu pasiune

Tocmai în mijlocul celor mai
banale lucruri materiale
trebuie să ne sfințim, slujindu-l
pe Dumnezeu și pe toți oamenii.

05.01.2012

Audio (08'42') unui fragment al
omiliei „Iubind cu pasiune lumea” (©
Fundación Beta Films). Voce a
sfântului Josemaría.

113. Tocmai ați ascultat proclamarea
solemnă a celor două texte din Sfânta
Scriptură care corespund sfintei

liturghie din duminica XXI după
Rusalii. Ascultând acest Cuvânt al lui
Dumnezeu, sunteți deja în atmosfera
în care aș dori să situez și aceste
cuvinte pe care vi le adresez acum:
cuvintele unui preot, rostite în fața
unei mari familii de fii ai lui
Dumnezeu în Biserica sa sfântă. Ele
ar dori să fie supranaturale,
proclamând măreția lui Dumnezeu și
milostivirea lui fața de toți care să vă
pregătească sufletește, pentru
minunea Euharistiei pe care o
celebrăm astăzi pe esplanada
universității din Navarra.

Gândiți-vă pentru o clipă la ceea ce
tocmai am spus. Celebrăm Sfânta
Euharistie, jertfa sacramentală a
Trupului și Sângelui Domnului
nostru, acel mister al credinței care
leagă prin el toate misterele
creștinismului. Celebrăm, prin
urmare, acțiunea cea mai sacră și
mai transcendentă, actul pe care
omul, cu harul lui Dumnezeu, poate

să-l realizeze în această viață.
Împărtășirea cu Trupul și Sângele
Domnului nostru este, într-un
anumit sens, o dezlegare de
legăturile pământești și temporale,
pentru a fi deja cu Dumnezeu în cer,
unde Cristos Însuși va șterge
lacrimele din ochii noștri și nu va mai
fi moarte, nici tânguire, nici strigăte
de suferință, pentru că lumea veche
va fi trecut departe (cf. Apoc 21, 4).

Acest adevăr atât de mângâietor și
profund, această semnificație
eschatologică a Euharistiei cum o
numesc de obicei teologi ar putea fi
totuși înțeles greșit. Și adevăr a fost
de fiecare dată când oamenii au
încercat să prezinte modul de viață
creștin ca pe ceva exclusiv
„spiritual”, proprie oamenilor puri,
extraordinari, care rămân departe de
lucrurile de dispreț din această lume,
sau cel mult își tolerează ca pe ceva
necesar suprapus spiritului, în timp
ce trăim pe acest pământ.

Când lucrurile sunt văzute în acest fel, bisericile devin prin excelență locul vieții creștine; și a fi creștin înseamnă a merge la biserică, luând parte la ceremoniile sacre, a se încorpora într-o sociologie ecleziastică, într-un fel de lume segregate, care este considerat a fi anticamera din cer, în timp ce lumea obișnuită a acestuia urmează calea proprie. Doctrină a creștinismului și viața de har ar trece în acest caz, atingând puțin momentele tulburi ale istoriei umane, însă fără a se întâlni și a le transforma.

În această dimineața de octombrie, în timp ce ne pregătim pentru a participa la memorialul Domnului nostru Paștele, respingem în mod categoric această viziune deformată a creștinismului. Gândiți-vă pentru un moment acum în cadrul sfintei Euharistii, în timpul acestui act de mulțumire: ne aflăm într-un templu unic; am putea spune că nava

bisericii este campusul universitar;
altarul Biblioteca Universității. Mai
încolo utilaje care construiesc
locuințe noi, iar deasupra noastră
cerul Navarrei...

Această enumerare, plastică și de
neuitat nu vă confirmă oare că viața
obișnuită este adevăratul loc al
existenței voastre creștine? Fii mei,
acolo unde se află frații voștri, acolo
unde sunt aspirațiile voastre, munca
voastră, dragostea voastră, acolo
trebuie să-L întâlniți zilnic pe Cristos.
Acolo în mijlocul realităților
materiale ale pământului, trebuie să
vă sfințiți slujind lui Dumnezeu și
oamenilor.

Convorbiri cu Mons. Esquivá de
Balaguer, nr. 113

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/a-
iubi-lumea-cu-pasiune/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/a-iubi-lumea-cu-pasiune/) (04.08.2025)